

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Διευκρινισμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκυρμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, Ἐναντι Χρυσοσθηλαϊκῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^ο.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Ἀπριλίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 17

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 121)

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ πληθυσμὸς τοῦ Ἀρχιπελάγους δὲν ὑπερέβαινε τὰς τριακοσίας ψυχάς. Οἱ περισσότεροι ἦσαν Ἄγγλοι· ἀλλ' ὑπῆρχον καὶ τινες Ἴνδοι, Πορτογάλλοι, Ἰσπανοὶ, Γῶχοι ἐκ τῶν ἀργεντινῶν Πάμπας καὶ Φουεγιανοὶ ἐκ τῆς Γῆς τοῦ Πυρός. Ἀναρίθμητα ὅμως ἦσαν τὰ ζῶα, τὰ διατρεφόμενα εἰς τὰς νήσους ἐκείνας—πρόβατα, βόες, χοῖροι, κύνες καὶ ἵπποι. Διὰ τοῦτο ἡ Φαλκλάνδη χαρακτηρίζεται ὡς μέγα κτηνοτροφεῖον, καὶ συγκρίνεται ὑπὸ τῶν κλαίων, τὰ ὁποῖα δύνανται ἐκείθεν νὰ προμηθεύωνται ἀφθονώτατα τρῆμμα, διὰ τὰ μακρὰ αὐτῶν ταξίδια.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, τὴν 17, 18 καὶ 19 Ὀκτωβρίου, διήρκεσεν ἡ ἐπισταμένη ἐπιθεώρησις καὶ ἐπισκευὴ τοῦ σκάφους ὑπὸ τὴν γενικὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Τζέμ Βέστ καὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Χάρδη. Ὁ Ἀλβράνο ἀνεκλίθη ἐκ τοῦ πλαγίου, πρῶτα δεξιᾶ καὶ κατόπιν ἀριστερᾶ, καὶ ἐφράχθη ἐπιμελῶς καὶ ἡ ἐλαχίστη ρωγμὴ τοῦ σκάφους. Ἀντικατεστάθησαν παντοῦ ὅσα ἐκ τῶν ξυλωμάτων εἶχαν κάπως φθαρῆ, καὶ ἐστερεώθη ὁ μηχανισμὸς τοῦ πηδαλίου. Καὶ μετὰ τὸ σκάφος, ἤλθεν ἡ σειρά τῆς ἐξαρτίσεως, — τῶν ἰστίων, τῶν ἰστιῶν, τῶν σχοινίων, — ἡ ὁποία ἐπίσης ἐπεθεωρήθη καὶ ἐπισκευάσθη, ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Μαρτίνου Χόλτ.

— Βλέπετε, κύριε Ζώρλιγκ, μοι εἶπε τὴν ἡμέραν ἐκείνην — 21 Ὀκτωβρίου, — ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ· βλέπετε, ὅτι τίποτε δὲν θα παρα-

μελήσωμεν ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεώς μας. Δι' ὅλα, καὶ διὰ τὰ ἐλάχιστα, θὰ προνοήσωμεν. Καὶ ἂν ὁ Ἀλβράνος πέπτωται νὰ ὑποστῇ καμμίαν καταστροφὴν, ταῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ θνητὸς οὐδὲν δύναται ἐναντίον τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ!

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, πλοίαρχε, ὅτι εἶμαι πολὺ εὐελπίς, ἀπήνησα. Ἡ γολέττα σας καὶ οἱ ἄνδρες σας εἶνε ἀξιοπάσης ἐμπιστοσύνης! Δύσκολα θὰ εὕρισκε κανεὶς σκάφος τόσῳ στερεὸν καὶ ἀνθρώπους τόσοσ ἰκανοὺς καὶ ἀφωσιωμένους. Μόνον, ἐν ἡ περιπτώσει τὸ ταξίδιον παραταθῇ πολὺ, ἴσως τὰ τρῶ-

φιμα . . . εἴμπορεῖ νὰ μας λείψουν. . .

— Θὰ παραλάβωμεν διὰ δύο ἔτη, κύριε Ζώρλιγκ. Τὸ Πορτ-Ἐγμοντ εἴμπορεῖ νὰ μας προμηθεύσῃ, εἰ χρειάζομεθα.

— Καὶ μίαν ἄλλην ἐρώτησιν, ἂν ἐπιτρέπετε. . .

— Εὐχαρίστως.

— Δὲν θὰ σας χρειασθῇ τώρα πλήρωμα πολυαριθμότερον; Οἱ ἄνδρες τοῦ Ἀλβράνου εἶνε βέβαια ἀρκετοὶ διὰ τοὺς χειρισμοὺς· ἀλλ' ἂν ἐξαφνα παρουσιασθῇ ἀνάγκη προσβολῆς ἡ ἀμύνης; . . . Μὴ λησμονῆτε ὅτι, κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, οἱ ἰθαγενεὶς τῆς νήσου Τσάλα εἶνε πάρα πολλοί. . . Καὶ ἂν ὁ ἀδελφός σας, ἂν οἱ σύντροφοὶ του εἶνε ἀκόμη αἰχμάλωτοι; . . .

— Ἐλπίζω, κύριε Ζώρλιγκ, ὅτι τὰ πυροβόλα μας θὰ ὑπερασπιθοῦν τὸν Ἀλβράνον καλλίτερα ἢ ὅσον ὑπερησπίσθησαν τὴν Ἰάνα νὰ ἰδικάτης. . . Ἐξ ἄλλου γνωρίζω ὅτι, τὸ σημερινὸν πλήρωμα δὲν εἶνε ἀρκετὸν διὰ τὴν ἐπιχειρήσιν μας, καὶ ἔχω σκοπὸν νὰ προσλάβω ἀκόμη πολλοὺς ναύτας.

— Εἶνε δύσκολον ἄρα γε;

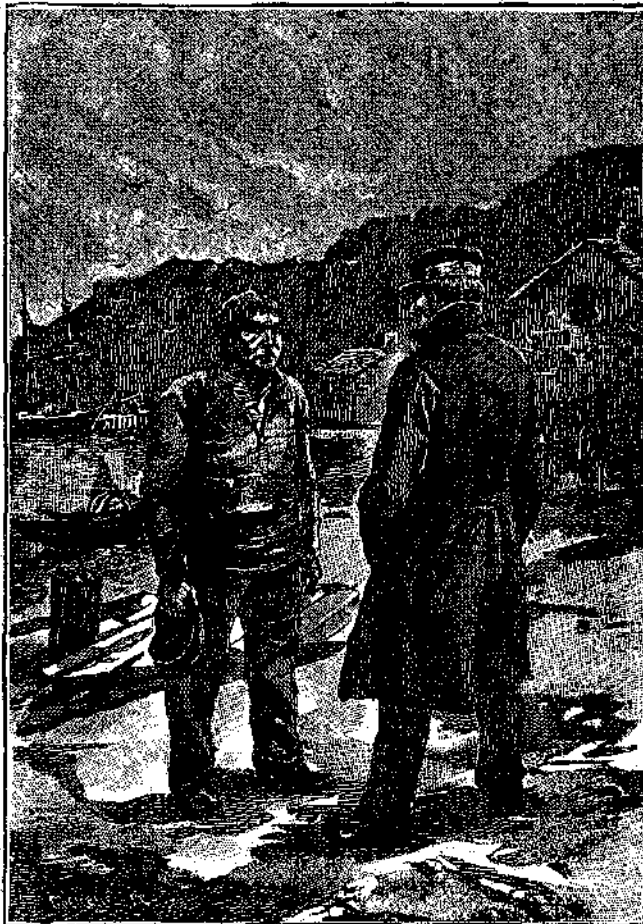
— Ναι καὶ ὅχι. . . Ἐλπίζω ὅμως νὰ μὴ εὕρω μεγάλας δυσκολίας, διότι ὁ διοικητὴς ὑπεσχέθη νὰ με βοηθήσῃ.

— Νομίζω, ὅτι εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ ἀνθρώπους, διδων μεγάλον μισθόν.

— Μισθὸν δικλάσιον τοῦ συνήθους, κύριε Ζώρλιγκ, ὁποῖος ἄλλως τε θὰ δοθῇ καὶ εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα.

— Γνωρίζετε, πλοίαρχε, ὅτι ἔχω τὴν διάθεσιν, τὴν ἐπιθυμίαν μάλιστα, νὰ συμμερισθῶ τὰ ἐξόδα τῆς ἐπιχειρήσεως. . . Σὰς παρακαλῶ νὰ με θεωρήτε ὡς συνέταρον. . .

— Σὰς εὐγνωμονῶ πολὺ, κύριε Ζώρλιγκ. . . ἀργότερα

«Δηλαδή θέλω νὰ 'πῶ. . . Ἔχετε ἀκόμη καμμιὰ θέσι εἰς τὸν κλοῦν;»
(Σελ. 130, στήλ. 6^η)

θά τα κανονίσωμεν αὐτά... Τὸ οὐσιώδες εἶνε τώρα νὰ συμπληρωθῇ ὁ ἐξοπλισμὸς τοῦ Ἀ λ β ρ α ν ο υ συντόμως. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας πρέπει νὰ ἤμεθα ἐτοιμοὶ πρὸς ἀπέλκον.

Ἡ εἰδησις, ὅτι ὁ Ἀ λ β ρ α ν ο ς ἐμελλε νὰναχωρήσῃ διὰ τὰς ἀνταρτικὰς θαλάσσας, ἐπροξένησε κάποιαν αἰσθησὴν εἰς τὸ Πόρτ Ἐγμοντ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους λιμένας τῆς Φαλκλάνδης. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διέτριβον ἐκεῖ πολλοὶ ναυτικοὶ διαθέσιμοι, ἀναμένοντες τὴν ἀφίξιν τῶν φαλινοθηριδίων, διὰ νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των. Ἄν ἐπρόκειτο περὶ κοινῆς ταξειδίου χάριν ἀλιείας εἰς τὰς μεταξὺ Σανδουίχων νήσων καὶ Νέας Γεωργίας θαλάσσας, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ δὲν θὰ εἶχεν εἰμὴ τὴν ἀμηχανίαν τῆς ἐκλογῆς. Ἄλλα προκειμένου περὶ ταξειδίου πέραν τοῦ πολιτικοῦ κύκλου καὶ τοῦ παγοφράγματος, πρὸς διάσωσιν ναυαγῶν, οἱ περισσότεροὶ ἐδίσταζον. Ἐπρεπε νὰ εἶνέ τις ἀρχαῖος ναύτης τοῦ Ἀ λ β ρ α ν ο υ, διὰ νὰ μὴ ἀποδειλιάσῃ πρὸ τῶν κινδύνων παρομοίας ἐπιχειρήσεως καὶ γαποφασίῃ νὰ κολουθῆσῃ τυφλῶς τοὺς ἀρχηγούς του!

Καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἀνάγκη νὰ τριπλασιασθῇ τοῦλάχιστον τὸ πλήρωμα τῆς γολέττας. Συμπεριλαμβανομένου τοῦ πλοίαρχου, τοῦ ὑποπλοίαρχου, τοῦ ναυκλήρου, τοῦ μάγειρου καὶ ἐμοῦ, μόλις ἡμεθα δεκατρεῖς ἄνδρες ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἄν ἐγινόμεθα λοιπὸν τριάκοντα δύο ἢ τριάκοντα τέσσαρες, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἤμεθα πολλοί, ἀφ' οὗ ἡ Ἰ ἄ ν α εἶχε τριακονταοκτὼ ἄνδρας.

Ἐκτὸς τούτου, ἡ μάλλον διὰ τοῦτο ἀκριβῶς, ἐχρειάζετο μεγάλη προσοχὴ ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀνδρῶν. Ἡ πρόσληψις τριῶν ἢ τεσσάρων νέων εἰς πλοῖον, τὸ πλήρωμα τοῦ ὁποίου εἶνε ἤδη πολυάριθμον, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ συνεπείας. Ἄλλ' οἱ ἄνδρες, τοὺς ὁποίους ἐπρόκειτο ἤδη νὰ προσλάβῃ ὁ Ἀ λ β ρ α ν ο ς, θάπετελλον τὴν πλειονοψηφίαν τοῦ πληρώματος τοῦ, ἐπομένως ἐπρεπε νὰ εἶνε τοιοῦτοι, ὥστε νὰ ἐμπνέουν πᾶσαν ἐμπιστοσύνην.

Ἐν τούτοις ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἠλπίζεν, ὅτι δὲν θὰ ἐλάμβανε ποτὲ ἀφορμὴν νὰ μεταμεληθῇ διὰ τὴν ἐκλογὴν του, ἀφ' οὗ αἱ ἀρχαὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐπρόκειτο νὰ τον βοηθήσουν εἰς τοῦτο. Πράγματι δὲ ὁ διοικητὴς ἐπέδειξε πολὺν ζῆλον διὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, καὶ χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας του καὶ εἰς τὸν διπλάσιον μισθόν, τὸν ὁποῖον προσέφερον ὁ Λάν Γκὺ, τὸ πλήρωμα τοῦ Ἀ λ β ρ α ν ο υ, ἀπὸ τῆς 27 Ὀκτωβρίου, ἦτο ἤδη συμπληρωμένον. Ἐκ τῶν νεοσυλλέκτων τούτων, εἴξῃσαν Ἄγγλοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Χήρνε, ὁ ὑποναύκληρος πέντε ἦσαν Ἀμερικανοί, ἐκ τῶν Ἠνωμένων Πολι-

τειῶν· οἱ δὲ λοιποὶ ὀκτὼ μάλλον ἀμφιβόλου ἐθνικότητος, ἡμιολλανδοί, ἡμισπανοὶ καὶ ἡμιφουεγιανοὶ ἐκ τῆς Γῆς τοῦ Πυρός. Ὁ νεώτερος ἦτο δεκαενεῖς ἔτων, ὁ δὲ πρεσβύτερος τεσσαράκοντα. Οἱ περισσότεροὶ δὲν ἦσαν ξένοι πρὸς τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα, ὡς ὑπηρετήσαντες καὶ ἄλλοτε εἴτε ἐπὶ ἐμπορικῶν ἱστιοφόρων, εἴτε ἐπὶ φαλινοθηριδίων. Ἡ πρὸς-ληψις τῶν μὴ ναυτικῶν εἶχε σκοπὸν μόνον τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἀμυντικοῦ προσωπικοῦ τῆς γολέττας.

Ἦδη οἱ ἐπὶ τοῦ Ἀ λ β ρ α ν ο υ ἄνδρες, συμπεριλαμβανομένου καὶ ἐμοῦ, ἀνηρχόμεθα εἰς τριάκοντα καὶ δύο, εἴξῃσαν οἱ δεκαενεῖς νεοσύλλεκτοι. Ἄλλ' ἰδοὺ πῶς μετ' ὀλίγον ἐγίναμεν τριάκοντα τρεῖς.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως, κάποιος—ναυτικὸς βεβαίως, ὡς ἐφάνητο ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν του, ἀπὸ τοὺς τρόπους του καὶ ἀπὸ τὴν γλώσσάν του, —ἐπλησίασε τὸν πλοίαρχον Λάν Γκὺ, περιπατοῦντα πρὸ τοῦ λιμένος, καὶ τῷ εἶπε:

- Πλοίαρχε... ἔχω νὰ σὰς κάμω μίαν πρότασιν.
- Τί πρότασιν;
- Διηλαθὴ θέλω νὰ πῶ... Ἔχετε ἀκόμη καμμιὰ θέσι εἰς τὸ πλοῖον;
- Διὰ αὐτήν;
- Διὰ αὐτήν.
- Ναι καὶ ὄχι. Ναι, ἂν ὁ ἄνθρωπος πού τὴν ζητεῖ, μοῦ κάμνῃ.
- Μὲ θέλετε ἐμένα;
- Εἶσαι ναυτικὸς;
- Ἐταξιδεύσα εἰκοσιπέντε ὀλόκληρα χρόνια.
- Ποῦ;
- Κατὰ τὴ νοτιᾶ.
- Κ' ἐπῆγες μακριὰ;
- Ναι... διηλαθὴ θέλω νὰ πῶ... πολὺ μακριὰ.
- Πόσων χρόνων εἶσαι;
- Σαραντα τέσσαρων.
- Εἶσαι πολὺν καιρὸν εἰς τὸ Πόρτ Ἐγμοντ;
- Τὰ Χριστούγεννα πού μας ἔρχονται, θὰ κλείσουν τρία χρόνια.
- Εἶχες σκοπὸ νὰ ἐμῆς, σὲ κανένα παραδεισὸν;
- Ὁχι.
- Τί ἔκανες λοιπὸν ἐδῶ;
- Τίποτα... διηλαθὴ θέλω νὰ πῶ... δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ ταξειδέψω.
- Καὶ τώρα πῶς ἄλλαξες γνώμην;
- Νά, ἀκουσα γιὰ τὸ μακρὸν ταξίδι πού θα κάμῃ ἡ γολέττα σας, καὶ μοῦλθε πάλι ὀρεξί... θέλω διηλαθὴ νὰ πῶ...
- Καλά. Εἶσαι γνωστὸς εἰς τὸ Πόρτ Ἐγμοντ;
- Ὅλοι μὲ γνωρίζουν... διηλαθὴ θέλω νὰ πῶ, πῶς δὲν ἐδόσα ποτὲ ἀφορμὴν γιὰ τὸ παραμικρὸ.
- Θὰ ζητήσω πληροφορίας.

— Νά, ζητήσετε, πλοίαρχέ μου, καὶ ἂν μου πῆτε ναι, τὰ ρούχά μου θὰ εἶν ἀπόψε 'στὸ πλοῖο.

- Πῶς ὀνομάζεσαι;
- Χούντ.
- Καὶ εἶσαι;
- Ἀμερικανός.

Ὁ Χούντ οὗτος ἦτο μάλλον κοντῆς, ἀλλ' εὐρωστος καὶ ρωμαλέος. Ἐκαμνη ἐντόπιωσιν ἐκ τοῦ σινόλου του αἰ τεράστιαι χεῖρές του, ἡ δὲξυτῆς τοῦ βλέμματός του, αἱ ὕψεις καὶ ἰσχυραὶ ὀδοντοστοιχίαι του καὶ ἡ πυκνοτάτη του κόμη, ἦδη φαῖα. Ἐξῆ ἀπὸ τριετίας ἐ Φαλκλάνδῃ ὡς ἀλιεὺς.

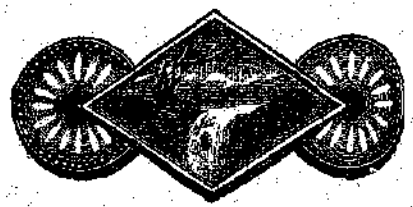
Ἀκοινώνητος, εἰρηνικός, ὀλιγαρκῆς καὶ νηφάλιος, εἶχε δόσῃ πολλὰς δειγμάτα τῆς ἡρακλείου του δυνάμεως, βοηθῶν τοὺς ἐργάτας, ἀλλ' οὐδέποτε αὐδεμίαν ἀφορμὴν παραπόνου. Περὶ τοῦ παρελθόντος του οὐδεὶς ἐγνώριζε περισσότερα τοῦ πλοίαρχου Λάν Γκὺ, οὔτε εἰς ποίαν οἰκογένειαν ἀνήκε, οὔτε πῶθεν κατήγετο ὀρισμένως. Ποτὲ δὲν εἶχεν ὀμιλήσῃ περὶ τούτων εἰς κανένα. Ἄλλ' καὶ ναυτικὸς ἂν δὲν ὑπῆρξε ποτὲ, τοῦτο ὀλίγον μὰς ἐνδιέφερε. Τέλος, αἱ πληροφορίαι τὰς ὁποίας συνέλεξε περὶ αὐτοῦ ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ, ἂν δὲν ἦσαν ἀπολύτως καλά, δὲν ἦσαν ὁμοίως χεῖρται ἐκείνων, δυνάμει τῶν ὁποίων εἶχον προσληθῆ ὁ ἄλλοι νεοσύλλεκτοι.

Ἐπομένως ὁ πλοίαρχος ἐδέχηθῃ τὴν πρότασιν του καὶ ἀπὸ τῆς ἰδίας ἀσπέρης ὁ Χούντ ἐγκατεστάθῃ εἰς τὸ πλοῖον. Ἡ ἐπισκευὴ καὶ ἡ προετοιμασία τοῦ Ἀ λ β ρ α ν ο υ εἶχε τελειώσῃ αἰσίως. Τρόφιμα διὰ δύο ἔτη, πολεμοφόδια, παραχωρηθέντα τῇ διαταγῇ τοῦ διοικητοῦ, τὰ πάντα εἶχον φορτωθῆ καὶ ἀποθηκευθῆ. Δὲν ἔλειπε πλέον τίποτε. Τέλος, τὴν προίαν τῆς 27 Ὀκτωβρίου, ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν τῆς νήσου, συνετελέσθησαν μετὰ θαυμασίας ταχύτητος αἱ προετοιμασίαι τοῦ ἀπέλκτου, καὶ μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν τελευταίων ἀποχωριστέων καὶ τῶν εὐχῶν, ἡ ἀγκυρὰ ἤρθη, ὁ Ἀ λ β ρ α ν ο ς ἐξεκίνησε.

Τὸ μέγα ταξίδιον ἤρχιζε! Καὶ μόνος ὁ Θεὸς ἐγνώριζεν, ἂν ἐμελλε νὰ στεφθῶσιν ὑπὸ ἐπιτυχίας οἱ ἐγῶνες τῶν τολημηρῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους αἰσθημα φιλανθρωπίας ἐξῴθει πρὸς τὰς φοβερωτέρας χώρας τοῦ Ἀνταρκτικοῦ!

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΤΙ ΑΓΑΠῶ ΤΟΝ ΒΑΤΡΑΧΟΝ

Τὰ ἄθωότερα θύματα τῆς ἐπιβεβλημένης ὑπὸ τῶν μεγαλητέρων πρὸς τοὺς μικροτέρους ἀντιπαθείας, εἶνε ὁμολογουμένως οἱ πτωχοὶ οἱ β ἄ τ ρ α χ ο ι καὶ οἱ ὁμοιοπαθεῖς των, ἀλλ' ἐγκληματικώτεροι π ο ν τ ι κ ο ι.

Βλέπων λοιπὸν καὶ ἐγώ, ὅταν ἤμουν παιδί, τοὺς συνοδευόντάς με εἰς τοὺς περὶ τὰς μεγαλητέρας μου—καὶ ἰδίως τὰς μεγαλητέρας μου—ὀπισθοχωροῦντας μετὰ φρίκης, πολλὰκις δὲ καὶ κηδόντας ἐπὶ τῇ θείᾳ ἐνὸς ἀθώου βατράχου, ὡς νὰ ἦτο τὸ ἐπιβλαβέστερον καὶ ἀπαρτρώτερον τῶν ζῴων, ἔμαθα νὰ πηδῶ καὶ ἐγὼ ἐντρομος ὡς ἄνθρωπος βατράχου.

Μίαν ἡμέραν ὅμως—'στὰ γεράματά μου πλέον—εἶδα ἐντὸς ἐγὸς παλαιοῦ ὑδρογωγείου ἑνα βατράχου, ὅστις ἀπὸ τὴν ἡλικίαν, τὴν καλοπέρασιν καὶ τὴν ἀθηργίαν του εἶχε λάβῃ πελωρίας διαστάσεως.

Οὐδέποτε ἐφάντασθην τὴν ὑπαρξιν τοιοῦτου βατράχου.

Τὸν ἐπίεσα ἐλαφρῶς μὲ τὸ ραβδί μου καὶ αὐθίγας παρετήρησα μετὰ προσοχῆς καὶ περιεργείας τὴν πολὺ ἀνθρωπικὴν ἀληθῆς φυσιογνωμίαν του, τῆς μαγούλαις του, τοῦ λαμποῦ του τὰς παλμικὰς κινήσεις, τὸ πεποικιλμένον δέρμα του, τὰ νυχάκια του... Τὸν ἐγύμνασα—μὲ τὸ ραβδί ἐννοεῖται—καὶ ἀντιπῶν, ὅτε ἐθαύμασα τὴν στίλβουσαν λευκότητα καὶ ἰδίως τὰς διαστάσεις τῆς κοιλίας του.

Ἄλλ' ὁ πείρασμός δὲν μὲ ἄφισεν—ἡ μάλλον δὲν τὸν ἄφισεν—ἤσυχον: Ἄς τὸν ἴδω καὶ αἰωρούμενον εἰς τὸ ἄπειρον, εἶπα.

Ἐπίεσα λοιπὸν τὸ πεσὶ του μὲ ἐν χαρῇ καὶ τὸν ἀνύψωσα.

Φοβηθεὶς φαίνεται ὁ μάρτυς, ἔκαμε βίαιας τινὰς καὶ ἀπεγνωσμένας κινήσεις καὶ διὰ τῶν τεσσάρων του ποδῶν συγκράσας, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ἦτο νὰ ζεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ νὰ πέσῃ χάμω καὶ ἀνάσκελα μάλιστα.

Ἐνθυμήθην τότε τὴν ἀντιπαθείαν μου, τὸν ἄριστον, καὶ ἐφυγα ἀνατριχιασμένος.

Ἄλλὰ τὴν νύκτα βλέπω εἰς τὸν ὕκνον μου τὴν αὐτὴν σκηνὴν τοῦ βατράχου πρῆξήμενην καὶ ἐπιδορυθωμένην: Διηλαθὴ, ἐνῶ τὸν ὕψωνα καὶ τὸν περιεργάζομαι, τὸν ἤκουσα νὰ μου λέγῃ διὰ φωνῆς ἐρρυθμοῦ, λεπτοτάτης, θρηνώδους, λαρυγκώδους καὶ οἰοναί ἐξερχομένης διὰ μέσου ἐσφυγμένων ὀδόντων:

— Πῶ... πῶ... τί ἐπάθα... ὁ... κακομοίρης!... πῶ... πῶ... τί ἐπάθα... ὁ... κακομοίρης!... Ἐξῴκησα μὲ λύπην εἰς τὴν ψυχὴν μου· δὲν ἐδράβονα δὲ νὰ κάμω τὸν

αὐτὸν πρὸς τὸ παλαιὸν ὑδρογωγεῖον περιπατῶν ὑπὸ τινος προαισθήματος ὠθούμενος.

Καὶ τί βλέπω!... Τὸν βατράχον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἀνάσκελα, ἀγωνιζόμενον, κατὰ μακρὰ πλῆον ὡς ἐκ τῆς ἐξαντλήσεως τῶν δυνάμεών του διαστήματα, νὰ στραφῇ, καὶ μὴ δυνάμενον νὰ το κατορθώσῃ.

Πρώτῃ μου δουλειᾷ ἦτο νὰ τὸν γυρίσω 'στὰ ἴσια. Ἡ ἐλπίς τῆς σωτηρίας του ἐδῶσεν εἰς αὐτὸν δυνάμεις καὶ τότε ἤρχισε νὰ πηδᾷ κωμικώτατα, μὴ πεισθεὶς βεβαίως ἀκόμη ὅτι τὴν ἐγλύτωσε.

Ἡ διπλῆ αὐτὴ σκηνὴ μοῦ ἐπροξένησεν αἰσθησίν· βαθυμῆδὸν ἤρχισα νὰ μὴ ἀποστρέφωμαι πλέον τὸν βατράχον, νὰ τὸ κεφαλάκι φιλοστόργως, καὶ νὰ τὸν συμπαθῶ πολὺ.

Καὶ τὸ παράδοξον εἶνε ὅτι ὡς ἄνθρωπος ἐκ τῆς ἀτονῆς ἢ συμπαθείας μου καὶ ῥέπω πρὸς τὰς παλαιὰς ἐντυπώσεις, τότε κάποιος σὰν νὰ μου σφυρίξῃ εἰς τ' αὐτιά μου τὸ θρηνητικὸν τοῦ ὄνειρου μου: — «Πῶ... πῶ... τί ἐπάθα... ὁ κακομοίρης!...» καὶ μὲ ἐπαναφέρει εἰς τὴν ὄψιγενῆ συμπαθείαν μου.

Ἴδου διατὶ ἀγαπῶ τὸν βατράχον. Δ. Γ. Κ

Ο ΚΥΡ-ΜΑΤΟΚΛΕΙΣΤΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 123].

Σάββατον.

«Θά μου διηγηθῆς λοιπὸν πάλι τίποτε;» εἶπεν ὁ μικρὸς Παυλάκης, ἀμα ὁ Ματοκλειστὴς τὸν ἔβαλε 'στὸ κρεβάτι του.

«Ἀπόψε δὲν ἔχομε καιρὸ γι' αὐτό,» ἀποκρίθηκε ὁ Ματοκλειστὴς καὶ ἀνοῖξε τὴν ὠραιότερην ὀμπρέλλα του, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ. «Γιὰ κῦτταξε, τί ὠραῖους Κινέζους ἔχω!» Καὶ ὅλη ἡ ὀμπρέλλα ἐφάνιουνταν ὡς ἑνα μεγάλῳ κινεζικῷ φλυτζάνι μὲ γαλάτια δένδρα καὶ μὲ στενάς γέφυρας, ὅπου ἐστέκονταν μικροὶ Κινέζοι κινῶντας τὸ κεφάλι τους.

«Ἄβριο πρέπει ἔλα νὰ λάμπουν ἀπὸ καθαριότητα», εἶπεν ὁ Ματοκλειστὴς, γιὰτί εἶνε ἁγία ἡμέρα, Κυριακή. Θὰ πάω 'στὸ κωδωνοστάσιον νὰ ἰδῶ, ἂν οἱ καμπάνες εἶνε καλά γυαλισμένες, γιὰ νὰ κτυποῦν ὠραία θὰ πάω ἐξῶ 'στὰ χωράφια νὰ ἰδῶ, ἂν οἱ ἀνέμοι ἐφύσησαν τὴν σκόνην ἀπὸ τῆ γλῶσῃ καὶ ἀπὸ τὰ φύλλα, καὶ τὸ δυσκολώτερον, θὰ πάρω ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὰ ἄστρα, νὰ τα γυαλίσω! Τὰ βάζω ἔλα 'στὴν ποδιά μου' ἀλλὰ πρῖν, τοὺς δίνω ἀπὸ ἑνα ἀριθμὸν καὶ οἱ τρύπες, πού ἐκεῖ πάνω εἶνε βαλμένα, παίρνουν καὶ αὐτὰς ἑνα ἀριθμὸν, γιὰ νὰ ἐλθουν πάλι ὕστερα 'στὴ τακτικὴ τους θέσι' ἀλλοιῶτα δὲν θὰ εὑρίσκων εὐκολα

τὴ θέσι τους, καὶ τότε θὰ ὑπῆρχανε πάρα πολλοὶ διὰ τὸ ν τ ε ς ἄ σ τ ἔ ρ ε ς, γιὰτί καθένας θὰ κυλοῦσε διὰ νὰ βρῇ τὴ θέσι τοῦ!

«Ἀκούσετε, παρακαλῶ, κύριε Ματοκλειστῆ, ῥηδόνωξτε ἔξαφνα ἑνα παλαιὸν ὀρτράϊ τὸ ἀπὸ τὸν τῶγχο τοῦ δωματίου, τοῦ ἐκοιμῶνταν ὁ Παυλάκης. «Εἶμαι τοῦ Παυλάκη ὁ πρόπαππος, σὰς εἶμαι πολὺ ὑποχρεωμένος, γιὰτί διηγήσθη εἰς τὸν μικρὸν ἱστορίης' ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συγχίζετε τὸ μυαλό του. Τὰ ἄστρα δὲν μποροῦν νὰ κατεβῶν καὶ νὰ γυαλισθῶν. Εἶνε σφαῖρες, ὅπως καὶ ἡ γῆ μας, καὶ δι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἀξίζουσι!»—«Σ' εὐχαριστῶ, γέρο-πρόπαππε, εἶπεν ὁ Ματοκλειστὴς, σ' εὐχαριστῶ. Εἶσαι ἀλήθεια τὸ κεφάλι τῆς οἰκογενείας, ὁ παλαιὸς πρόγονος' ἀλλὰ ἐγὼ ὅμως εἶμαι μεγαλύτερός σου! Εἶμαι ἑνας ἀρχαῖος ἔθι κ ὁ ς, οἱ Ρωμαῖοι καὶ οἱ Ἕλληνας μὲ ὠνόμαζαν Θεὸν τῶν ὄνειρων' τὸ δὲ ἐπίθετόν μου, ἂν ἔχῃς ἀκουστά, εἶνε Μ ὀ ρ φ ε ὕ ς' εἰς τὰ καλλίτερα σπιτία μ' ἔχουν δεχθῆ καὶ τα ἐπισκέπτομαι ἀκόμη' ξέρω νὰ τὰχω καλά μὲ μικροὺς καὶ μὲ μεγάλους. Κόπισε σὺ τώρα νὰ πῆξῃ ἱστορίης!» Καὶ ἄμέσως ἐγάθηκε ἀπὸ ἐμπρὸς ὁ Ματοκλειστὴς μὲ τὴν ὀμπρέλλα του.

«Ὅστε δὲ μπορεῖ κανεὶς πετὰ νὰ πῆ ὅτε τὴ γνώμη του;» ἐμυρομύρισε τὸ παλαιὸν ὀρτράϊ τ ο .

Καὶ τότε ἐξῴπησε ὁ Παυλάκης. (Ἐκ τῶν τοῦ Ἄγροισιν) N. I. X.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑΣ

Δύο ἀπὸ τοὺς κατοίκους ἐνὸς χωρίου, τὸ ὁποῖον, μαζὶ μὲ ὄλην τὴν ἐσοδείαν τῶν σιτηρῶν, εἶχε καταστραφῆ ἀπὸ θύελλαν καὶ κεραυνούς, ἀπεστάλησαν ἀπὸ τοὺς συγχωρικῶς των εἰς τὰ περὶχωρά, ἑνα συναξοῦν εἰσφορὰς ἀπὸ τὰ ἄλλα χωρία διὰ τοὺς δυστυχῆσαντας. Μεταξὺ ἄλλων μετέβησαν μίαν πρωίαν ἐνωρίς εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς εὐπόρου χωρικοῦ. Τὸν εὐρον πρὸ τοῦ σταύλου του καὶ τὸν ἤκουσαν, ὅταν ἐπλησίασαν, νὰ ἐπιπλήττῃ αὐστηρῶς τὸν ὑπηρετὴν του, διότι εἶχεν ἀφήσῃ τὴν νύκτα τὰ σχοινιά, μὲ τὰ ὀποῖα δένονται τὰ βῆδια ἢ τὰ ἄλογα εἰς τὸ ἄροτρον, νὰ βραχοῦν, καὶ δὲν τα εἶχε βάλῃ εἰς ὑπόστεγον μέρος. «Ἀλλοίμονον! ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε μ ἰ ζ ε ρ ο ς» εἶπε κρυφὰ ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον, «δὲν θὰ πάρωμε τίποτε ἀπ' αὐτόν!»

Τότε παρετήρησεν ὁ οἰκοδεσπότης τοὺς ξένους καὶ ἐνῶ τοὺς ᾤδηκε εἰς τὴν οἰκίαν, τοῦ διηγήθησαν τὸ δυστύχημά των καὶ τί ἐπεβόησαν ἀπὸ αὐτὸν.

Μέγας ἦτο ὁ θαυμασμός των, ὅταν ἐκείνος τοῖς ἔδωκεν εὐθὺς ἐν σπουδαῖον ποσὸν καὶ συγχρόνως ὑπεσχέθη νὰ στελεθῇ ὁμοίον ποσὸν εἰς σιτηρὰ διὰ τὸ δυστυχήσαν χωρίον. Καὶ μάλιστα ἐν τῇ συγκινηθεί των, δὲν ἠδυνήθησαν κατὰ τὸ γεῦμα νὰ μὴ ὁμολογήσωσιν εἰς τὸν κάλον ἄνθρωπον, ὅτι ἡ εὐεργεσία του τόσῳ μᾶλλον τοὺς εἶχεν ἐκπλήξῃ, ὅσῳ, ἐνεκα τῆς προηγουμένης του πρὸς τὸν ὑπηρετήν ἐκπλήξεως διὰ πολὺ μικρὸν πρᾶγμα, τὸν εἶχαν θεωρήσῃ πολὺ μίσηρον. « Ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ἀπήντησεν, ἴσα-ἴσα, διότι πάντοτε ἤμουν οἰκονόμος εἰς τὰ ἰδικά μου πράγματα, κατῳρθώσα νὰ εἶμαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ φαίνωμαι εὐεργετικὸς εἰς τοὺς πάσχοντας ».

Πόσοι ἐντρέπονται διὰ τὴν οἰκονομίαν, ἐνῶ νομίζουσι μόνον, ὅτι ἐντρέπονται διὰ τὴν φιλαργυρίαν !

Καὶ πόσοι ἐντρέπονται διὰ τὴν εὐεργεσίαν, διότι τὴν νομίζουσι ἐσφαλμένως ὡς σπατάλην !

(Κατὰ τὸ Γερμανικὸν τοῦ Rochow)

ΕΛΛΗΝ ΠΟΔΥΓΑΔΕΣΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἀγαπητοὶ μου,

ΝΟΜΙΖΕΤΕ τί εἶνε διὰ τοὺς ζωγράφους ἡ Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις ; Ὅ,τι εἶνε διὰ τοὺς συγγραφεῖς καὶ διὰ τοὺς ποιητάς ἡ δημοσίευσίς των ἔργων των. Ὅπως θέλη τις νὰ ἀναγνώσῃ τὸ πρῶτό του συγγραφέως, οὕτως θέλει νὰ ἴδῃ τὸ πρῶτό του ζωγράφου. Διὰ τὸν συγγραφέα τὸ πρᾶγμα εἶνε εὐκόλον ἰδοῦ ἡ τυπογραφία, ἡ ὅποια ἀποδίδει τὸ ἔργον του πιστότατα καὶ το πολυπλασιάζει καὶ το διαδίδει παντοῦ. Ἀλλὰ διὰ τὸν ζωγράφον τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Τὸ ἔργον του εἶνε μία εἰκὼν, καὶ μία μόνο. Οὐτε ἡ φωτογραφία, οὐτε ἡ ξυλογραφία, οὐτε καμμία ἄλλη ἀντιγραφή δύναται νὰ τὴν ἀποδώσῃ πιστῶς καὶ καθολικῆριαν. Πρέπει νὰ ἴδῃ τις αὐτὸ τὸ πρωτότυπον. Καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης ταύτης ἐπενοήθησαν αἱ Καλλιτεχνικαὶ Ἐκθεσεῖς, αἱ ὅποια εἶνε τρόπον τινὰ ἡ δημοσίευσίς των καλλιτεχνικῶν ἔργων.

Μία τοιαύτη Ἐκθεσις ἦνοιξε κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Ζάππειον. Δύο μεγάλα ἀέθουσαι τοῦ λαμπροῦ τούτου Μεγάρου τῶν Ἐκθεσῶν εἶνε πλήρεις εἰκόνων. Ἐκεῖ-μέσα δύναται τις νὰ ἴδῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ ἑκατὸν πενήντα ἔργα συγχρόνως

ἑλλήνων ζωγράφων. Ἡ πρώτη αἶθουσα περιέχει ἐλαιογραφίας ἢ δευτέρα ὑδατογραφίας καὶ π α σ τ ἔ λ. Οἱ ὀνομαστότεροι τῶν ἑλλήνων ζωγράφων, πολλοὶ τῶν ὁποίων εἶνε ἐξοχοὶ ἀληθῶς καὶ ἀπολαμβάνουν εὐρωπαϊκῆς φήμης, — ὡς ὁ Γύζης, ὁ Τακωβίδης, ὁ Γιαλλινῆς καὶ ὁ Ράλλης, — ἔχουν ἐκθέσῃ ἔργα των ὡραϊότατα. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ νεώτεροι, ἂν καὶ ὀλιγώτερον ὀνομαστοί, παρουσιάζουσι ἐπίσης ὡραῖα ἔργα, καὶ παρέχουσι χρηστάς ἐλπίδας, ὅτι θναδεύουσι ταχέως ἐφ' ἑκατὸν τῶν πρεσβυτέρων. Ἐν γένει ὁ ἐπισκεπτόμενος τὴν ἑλληνικὴν αὐτὴν ἔκθεσιν ἀποκομίζει τὰς ἀρίστὰς ἐντυπώσεις καὶ πείθεται, ὅτι δὲν εἶνε μακρὰν ἡ ἡμέρα τῆς τελείας ἀναγεννήσεως τῶν Τεχνῶν εἰς τὴν χώραν αὐτήν, ἡ ὅποια ὑπῆρξεν ἄλλοτε ἡ κοίτης τῆς Τέχνης.

Καὶ ἡ χαρὰ τοῦ ἑλλήνος ἐπισκέπτου εἶνε διὰ τοῦτο, καὶ πρέπει νὰ εἶνε, μεγάλη. Ἐθνος, τὸ ὅποσον ἔχει Τέχνην, σημαίνει ὅτι εἶνε πολιτισμένον. Ἡ ἀπουσία τῆς Τέχνης εἶνε σημεῖον βαρβαρότητος. Καὶ ἂν θέλωμεν νὰ φανώμεν εἰς τὸν κόσμον πολιτισμένοι, ἂν θέλωμεν νὰ δεῖξωμεν ὅτι εἴμεθα πράγματι οἱ ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι ἐλάτρευον τὴν Τέχνην, πρέπει νὰ τὴν καλλιεργήσωμεν καὶ ἡμεῖς, πρέπει νὰ τὴν λατρεύσωμεν καὶ ἡμεῖς. Βέβαια δὲν εἶνε ἀνάγκη — οὐτε εἶνε δυνατόν ! — νὰ γίνωμεν ὅλοι ζωγράφοι· δύναμεθα ὁμοῦ ὅλοι νὰ λάβωμεν τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκείνην μόρφωσιν καὶ νὰ ποικίλωμεν τὴν φιλοκαλίαν, ἡ ὅποια διακρίνει τοὺς ἀνεπτυγμένους ἀνθρώπους ὅλου τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν τοὺς ζωγράφους μας, καὶ νὰ βλέπωμεν τὰ ἔργα των, καὶ νὰ κοῦωμεν τί λέγουσι περὶ αὐτῶν οἱ εἰδήμονες, καὶ νὰ τιμῶμεν τοὺς ἀξίους τιμῆς, — νὰ συντείνωμεν τελοσπάντων εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος ἐν τῷ τόπῳ, πρῶτον καὶ κύριον ἀναπτύσσοντες τὸ ἰδικόν μας. Ἐκ τῶν κυριωτέρων μέσων τῆς ἀναπτύξεως ταύτης εἶνε αἱ Καλλιτεχνικαὶ Ἐκθεσεῖς, αἱ ὅποια μᾶς διδάσκουσι τόσα, καὶ διὰ τῆς συγχῆς θεᾶς ἔργων τέχνης, μᾶς μεταδίδουσι σιγὰ-σιγὰ τὸ αἰσθητικὸν τοῦ καλοῦ. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὰς ἐπισκεπτόμεθα, καὶ ἐν γένει οὐδεμίαν νὰ παραλείπωμεν εὐκαιρίαν ἀπολαύσεως καλλιτεχνικῶν ἔργων.

Ὁ μέγας Γκαίτε ἔλεγεν, ὅτι ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἔδλεπε μίαν ὡραίαν εἰκὼνα, δὲν ἀνεγίνωσκεν ἐν ὡραῖον ποίημα καὶ δὲν ἤκουεν ἐν ὡραῖον τεμάχιον μουσικῆς, ἦτο δι' αὐτὸν ἡ μέρα χαμένη. Σεῖς, οἱ ὅποιοι εἴσθε νέοι, καὶ τώρα ἀκόμη καταρτίζετε τὸ πρόγραμμα τοῦ βίου σας, ἔχετε ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν γνώμην αὐτήν. Ἡ Τέχνη, ἡ εὐγενεστέρα ἐνασχόλησις τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε πάντο-

τε ἡ πηγὴ τῶν ἀγνωτέρων, τῶν ὑψηλοτέρων, τῶν ἠθικωτέρων ἀπολαύσεων. Ἡμερόνει τὸ ἦθος, μετακρίνει τὴν ψυχὴν, ἐξευγενίζει τὴν καρδίαν. Πρέπει λοιπὸν νὰ σχολήσθε ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσότερο με αὐτήν. Σᾶς εἶπα, ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴσθε καλλιτέχνη ἐξ ἐπαγγέλματος, διὰ νὰ γαπάτε τὴν τέχνην. Ἀλλὰ μὴ λησιμονήτε, ὅτι καὶ ὁ ἔχων τὸ πεζότερον ἐπάγγελμα δύναται νὰ εἶνε ἐ ρ α σ τ ἔ λ η ς, νὰ ἐννοῇ, νὰ ἐκτιμᾷ τὴν τέχνην καὶ νὰ ἀσθάνεται τὰς ἐξ αὐτῆς ἀπολαύσεις.

Ὅταν ἐπισκέφθην τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν τοῦ Ζαππειοῦ, μεταξὺ τῶν ἐπισκεπτῶν, εἶδα μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν καὶ πολλὰ παιδιά. Καὶ εἶπα, βλέπων τὴν ἑκατασὶν μετ' ἧς παρετήρουσι τὰς ὡραίας ἐκεῖνας εἰκόνας : Ὡ, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἔδλεπαν συχνά, πολὺ συχνά, τοιαῦτα ἔργα τέχνης τὰ παιδιά ! Ὅλα βέβαια δὲν θὰ γίνουσι ζωγράφοι. Διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς ζωγράφος, χρειάζεται ἰδιοψυχία, τὴν ὅποιαν δὲν ἔχει ὁ τυχόν... Ὅλα ὁμοῦ ἢμπορεῖ νὰ γίνουσι ἑρασιτέχνη, καὶ νὰ μορφώσουσι τὴν καλαισθησίαν των, καὶ νὰ αἰσθανθοῦν βαθέως τὴν ἀγάπην ἐκείνην πρὸς τὸ κάλον, ἡ ὅποια θὰ χαρακτηρίσῃ τότε καὶ τὴν νέαν ἑλληνικὴν κοινωνίαν, ὅπως ἐχαρακτήριζε καὶ τὴν ἀρχαίαν !

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΗΤΕΡΑ

Δὲν εἶν' ἄλλο γλυκύτερον ἢ τὸν Κόσμο ἀπ' τὴ μητέρα. Αὐτὴ γιὰ τὰ παιδάκια τῆς φροντίζει νύκτα-μέρα.

Αὐτὴ μὲς ἢ τὴν ἀγκάλῃ της ἀκούραστῃ μᾶς φέρει καὶ τὰ στεγνά χεῖλάκια μας, πῶς νὰ δροσίση ἔρει

καὶ νὰ γλυκάνῃ... πρόσχαρῃ δίδοντας στάλα-στάλα τὸ αἶμα τῆς καρδοῦλας της — τοῦ στήθους της τὸ γάλα.

Αὐτὴ ἔ τῆς ἀλαλῆς νυκτὸς τὸ θλιβερὸ σκοτάδι ὡς εἴμεθ' ἄρρωστοι, ἀγρυπνῆ με τᾶπαλό της χάδι

μὲ τραγουδάκια καὶ φιλιὰ αὐτὴ μόνον γνωρίζει, ὡς τᾶπδονάκι ἔ τῆ φωλιά γλυκὰ νὰ μας κοιμίσῃ.

Ὡς που νὰ μεγαλώσωμε καὶ τότε αὐτὴ ἀκόμη ἔχει ἀγάπην ἀτέλειωτη καὶ ἔχει φιλιὰ ἔ τὸ στόμα !

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Βλέπετε αὐτὴν τὴν εἰκόνα ; — Τὴν βλέπομεν. — Παρατηρήσατέ τὴν καλά καὶ εἰπέτε μου πόσα πρόσωπα φαίνονται. — Ἐν, δύο, τρία... ἔξ. — Πολὺ καλά. Καὶ ὁμοῦ ὑπάρχουν πολὺ, πολὺ περισσότερα, ὅσα δὲν φαντάζεσθε. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ὁ ζωγράφος ἐφρόντισε νὰ τα παραστήσῃ κατ' ἄλλον, ἕλως ἰδιαιτερον τρόπον. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶνε κυριολεκτικῶς κρυμμένα... δὲν φαίνονται, καὶ ὅσον νὰ ψάξετε, δὲν θὰ τα ἴδητε. Τὰ περισσότερα ὁμοῦ κἀμουν κάτι τι, καὶ αὐτὸ τὸ ὅποσον κἀμουν φαίνονται μὸ λ ἰ ς. Ἐπομένως εἰς τὴν εἰκόνα ὑπάρχουν ἐνδεῖξις καὶ τεκμήρια, τὰ ὅποια θὰ σας ὀδηγήσουσι νὰ ἐννοήσατε τὴν ὑπαρίτι των κεκρυμμένων προσώπων.

Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι τὰ πρόσωπα αὐτὰ δὲν θὰ τα ἴδητε, ὅπως εἶδατε τὸν Τάκην τῆς πρώτης μαγικῆς εἰκόνας, τὴν ὅποιαν ἐδημοσίευσα. Ὅθ' ἐννοήσατε μόνον τὴν ὑπαρίτι των ἀπὸ τὰ τεκμήρια, καὶ οὕτω θὰ μοῦ τα ὑποδείξατε. Ἐμπρὸς λοιπὸν. Ἀναμένω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν σας, διότι θὰ δημοσιεύσω τὸ ὄνομα ἐκεῖνου, ὁ ὅποιος θὰ κατορθώσῃ νὰ τα εὕρῃ ὅλα, ἢ τοῦλάχιστον περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Αἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ φθάσουσι εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἐντὸς τοῦ Μαΐου.

Η ΔΙΑΠΑΛΕΙΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 126)

Καὶ ὁ Γιαννάκης ἔκαμε νὰ σηκωθῇ ἄλλ' ἀμέσως ἔβγαλε μίαν φωνὴν καὶ ἄρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ δυνατὰ.

— Ἀ... ὦ !... μάνα μου... Πονῶ πολὺ... εἶμαι ἄρρωστος... Πάμε νὰ φύγωμ' ἀπ' ἐδῶ... Μηλιά, σήκωσέ με, κᾶρε με...

— Ὅχι, παιδί μου, δὲν κάνει. Ἄμα σε κνήσω θὰ πονέσῃς περισσότερο... Ἐπειτα δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ συρθῆς, γιὰ νὰ περάσῃς ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ βράχου. Ἐδῶ εἶνε καλλίτερα. Ἄμα μείνης λίγο ἔ τὸ στρώμα, θὰ σοῦ περάσῃ ὁ πόθος... Ἐλα, θέλεις νὰ σοῦ δώσω σοῦτα ; Ἐρεῖς, εἶνε ἀπὸ ἐκείνη ὁποῦ σ' ἀρέσει...

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θέλω... δὲν θέλω σοῦτα... Διψῶ, θέλω λεμονάδα.

Τὴ βίασανον διὰ τὴν καίμενην τὴν Μηλιάν, νὰ μὴ ἔχῃ νὰ δώσῃ τίποτε εἰς τὸν μικρὸν τῆς ἀσθενῆ !.. Ὅθ' ἦτο εὐχαριστημένη νὰ μὴν ἔτρωγε αὐτὴ δύο ἡμέρας, ἀλλὰ νὰ εἶχε ὀλίγην λεμονάδα, διὰ νὰ ικανοποιήσῃ τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ Γιαννάκη. Καὶ ἂν δὲν ἦτο λεμονάδα, ἂς ἦτο ὀλίγον κρασί με ζάχαριν. Καὶ αὐτὸ ὁ μικρὸς θὰ το ἔπινε μ' εὐχαρίστησιν, διότι, μίαν φορὰν ποῦ το ἐδοκίμασεν εἰς τὸ σπίτι, τοῦ ἄρεσε πολὺ... Μὲ πολλὴν λύπην καὶ ἀνορεξίαν ἡ Μηλιά ἐδάιτησε μόνη της. Ὁ Γιαννάκης ἐπέμενε νὰ μὴ βάλῃ εἰς τὸ στόμα του τίποτε.

— Χάνεις πολὺ, τοῦ ἔλεγε ποτὲ δὲν μοῦ ἐπέτυχε τόσῳ !

— Ἀδιάφορο ! Ἐχεις λεμονάδα ; Ὅχι ! Ἐ, κ' ἐγὼ δὲν τρώγω τίποτα ! Ἐπὶ τέλους ὁ Γιαννάκης ἀπεκοιμήθη. Εἶχεν ἔλθῃ ἡ νύξ καὶ τὸ σπῆλαιον σοῦτα... Διψῶ, θέλω λεμονάδα.

πλώθη σιγὰ-σιγὰ πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη καὶ αὐτὴ. Ὁ ὕπνος ἐκεῖνος ἐπράυνε τὸν πόνον τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τὴν λύπην τῆς ἀδελφῆς.

Τὸ πρωτὸ ὁ ἥλιος τοὺς ἐξύπνισε. — Πονεῖς ἀκόμη ; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά ἀνήσυχη τὸν Γιαννάκη.

Πρὶν ἀποκριθῆ ὁ μικρὸς ἀνεκάθισεν εἰς τὸ στρώμα καὶ ἐτέντωσε τὰ χεῖρια. — Ὅχι, μὰ τὸ ναί ! εἶπε γελῶν καὶ πολὺ εὐχαριστημένος διότι ἔγινε καλά.

Ὅταν ὁμοῦ ἐσηκώθη ὄρθιος, ἐγάλασεν ὀλίγον τὰ μούτρα του... ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ πόνος του δὲν ἦτο καὶ τόσον σπουδαῖος, διότι εὐθὺς ἠρώτησε :

— Ἐχει ἀκόμη ἀπὸ τῆ χθεσινῆ σοῦτα ;

— Ναι, πουλάκι μου θὰ σοῦ τῆ ζεστάνω ἀμέσως. — Τί θὰ κάμουμε σήμερα, Μηλιά ; — Ἄν θέλῃς, θάνοϊξουμε ἐκεῖνο τὸ βαρελάκι.

